

Sempre hi ha una primera vegada...

CONTE COL·LABORATIU
DE L'HOSPITAL UNIVERSITARI
DE BELLVITGE

Capítol 1

L'Anna surt de la consulta amb una sensació de derrota. Ha escoltat amb atenció cada paraula del Dr. Cabrera i la conclusió és clara i dolorosa: el tractament prescrit pel metge del CAP no ha funcionat. Ara li diuen que ja no poden fer res més per ella a l'atenció primària i que l'han de derivar al Servei de Neurocirurgia de l'Hospital de Bellvitge. Aquella sentència li ressona al cap mentre avança pel passadís impersonal del CAP. Un nou hospital, una nova espera, una nova incertesa. El 3 de febrer serà la seva primera visita a l'Hospital Universitari de Bellvitge, i no pot evitar sentir-se petita i indefensa, sobretot perquè mai abans ha trepitjat un hospital com a pacient.

Mai havia estat malalta. Mai havia necessitat ajuda. Però ara, amb aquest dolor persistent a l'esquena, tot ha canviat. Se sent inútil, limitada. Ella, que sempre havia estat la columna vertebral de la seva família, ara es veu obligada a recolzar-se en els altres.

L'Ignasi i la Clàudia, els seus fills de 10 i 13 anys, s'han convertit en el seu suport, però cada vegada que els ha de demanar que l'ajudin amb alguna cosa, ja sigui carregar una bossa, parar taula o recollir la casa, li pesa com una derrota. El seu marit tampoc hi és gaire, la feina el porta de viatge tres o quatre dies a la setmana, deixant-li a ella tot el pes de la logística familiar.

I la baixa laboral... També li ha costat. Sempre havia treballat, només s'havia apartat de la feina durant les baixes maternals, però ara no li queda més remei que acceptar que el seu cos li està imposant una pausa. I aquesta idea la consumeix. Què serà d'ella si aquest dolor no se'n va mai?

Al carrer, l'aire fred li colpeja la cara, però no la desperta del seu malson. Mira el mòbil, mira el calendari. 3 de febrer. No pot fer altra cosa que esperar. I esperar mai ha estat el seu fort.

Sembla mentida, però el que semblava que seria una interminable espera s'ha convertit en una acceleració supersònica del pas dels dies i acabo de sortir de la visita amb el neurocirurgià, la meva primera visita amb un

neurocirurgia. Mentre li anava explicant els símptomes mirava d'interpretar les seves reaccions facials: és un dolor habitual, que ja li han explicat moltes vegades, no m'he de preocupar; al moment, però, penso que posa cara de preocupació, ha de ser greu per força! Finalment opto per mirar-me les mans mentre parlo i resignar-me al seu diagnòstic.

Mentre enfilo cap a la sortida enmig de l'atrafegada activitat de la planta de neurocirurgia, m'adono que no tinc ni idea de quines són les proves que m'hauré de fer en les properes setmanes: una ressonància magnètica, un electromiograma, un TAC –l'altra cara del TIC?–... Em ve un somriure per sota del nas davant la meua tonteria. Bé, suposo que ho aniré descobrint i en unes setmanes deixaran de ser termes desconeguts per a mi. Despistada com vaig moltes vegades, a la porta de sortida gairebé m'emporto per davant un metge que entrava en aquell moment. Intercanviem disculpes i mentre marxa em quedo amb la recança que la seva cara ja l'he vista abans... No sé per què, penso que ha estat en un concert, darrere d'un teclat, però no pot ser, suposo que estic, una vegada més, confosa.

Capítol 2

Poques setmanes després, l'Anna ja coneix fins i tot els noms dels tècnics superiors sanitaris que li han fet la ressonància, el TAC i l'electromiograma. Els ha atabalat a preguntes i així han anat agafant confiança. Encara no sap si haurà de fer-se més proves, ara que els metges li han confirmat que per apaivagar la fúria de la seva hèrnia discal haurà de passar per la Clínica del Dolor de Bellvitge. Comença a sentir-se una mica aclaparada per tant de descobriment, el nom com a tal ja no li inspira gaire confiança: Clínica del Dolor.

A principis d'abril els més valents passen ja en màniga curta, però avui l'Anna comparteix sala d'espera a la Clínica del Dolor amb algú que va ben abrigat. Un motard, sens dubte: gras, barba, bigoti, samarreta negra, i jaqueta i pantalons de cuir. El gran logotip de la jaqueta podria ben bé ser el dels Àngels de l'Infern.

—Lumbàgia? —li pregunta de sobte el motard.

L'Anna se'l mira un moment amb desconfiança, però de seguida alguna cosa en el seu posat la fa somriure i, assenyalant-se l'esquena, respon:

—Hèrnia de disc L4 L5.

—Uf, mal assumpte —diu ell—. Per cert, ¿saps quina és la millor manera d'arribar a Manresa?

—A Manresa? Jo diria que cal agafar l'autopista Terrassa–Manresa. Per què m'ho preguntes?

—És que hi tenim un concert diumenge. Som els teloners del grup del doctor Grabulosa. Els coneixes? Els que van organitzar aquell gran concert per la recerca en tumors cerebrals! No és que tinguem el mateix estil musical, això mai de la vida, però són uns païos ben parits!

L'Anna va pensar que sí, que els coneixia. Els havia vist en un reportatge. I de sobte es va adonar que el metge amb el qual havia xocat unes setmanes enrere era el doctor Grabulosa.

L'Anna no pot evitar somriure. Aquella connexió absurda entre el dolor que la consumeix i el món de la música li sembla, per un instant, una broma còsmica per distreure-la de la seva pròpia fragilitat.

—Doncs sort que no feu el mateix estil —respon, encara amb el somriure als llavis.

El motard li fa l'ullet i es posa a remenar el mòbil. L'Anna es queda pensativa. No s'hauria imaginat mai que una visita a la Clínica del Dolor pogués arrencar-li una rialla. Potser encara hi ha espai per a petites llums enmig de tanta foscor.

Quan la infermera pronuncia el seu nom, l'Anna s'aixeca amb esforç i s'acomiada del seu company d'espera amb una lleu inclinació de cap. La consulta és petita i asèptica, però la doctora que l'atén té una mirada amable. Li explica amb paciència en què consistirà el tractament: infiltracions, fisioteràpia, medicació combinada. Un procés lent, però que podria ajudar-la a recuperar una part de la seva vida.

Els dies següents, l'Anna es troba buscant a internet el grup del doctor Grabulosa. Mira vídeos de concerts, entrevista rere entrevista, fins que troba una gravació d'un concert solidari a l'Hospital de Bellvitge. Allà, darrere del teclat, hi ha el metge que li havia semblat familiar. La música, tendra i enèrgica alhora, la commou d'una manera inesperada.

Ara ja sé que el Dr. Grabulosa i els professionals de l'Hospital de Bellvitge tenen una sensibilitat especial per la música i els pacients. Em venen ganas de fer alguna cosa altruista a mi també. En el meu dia a dia, la casa, la

feina, els nens... i ara la lumbàlgia, m'han impedit fer allò que volia fer des de sempre: ajudar els altres. Jo, que de petita volia ser missionera... Potser en la meua situació actual no puc fer grans coses però... sempre se m'ha donat bé organitzar i planificar. I tinc molts contactes en el món de les arts... Podria oferir-me a organitzar alguna cosa divertida per recaptar diners per a la investigació... Què tal una subhasta? Segur que alguns dels meus amics col·laborarien amb alguna obra. I sempre podem subhastar fer els "coros" en una actuació del grup del Dr. Grabulosa, que és tan eixerit!

De seguida miro la llista de contactes del meu mòbil, encara tinc grans amics en el món de les arts i alguns d'ells encara em deuen alguns favors... Escric al Pere, que és bateria, a la Raquel, que li encanta el disseny i és una crack fent cartells de publicitat; també he escrit al Sergi i li explico la meua idea de fer una cançó per a tots els pacients de l'Hospital de Bellvitge. Cada pacient amb les seves històries i els seus dolors. També per a tot el personal de l'hospital que amb gran esforç i amb molt d'amor ens cuida. Serà una cançó per recaptar diners i ajudar a tothom que ho necessiti. El Pere ens ajuda amb l'harmonia i el Sergi i jo fem la lletra. La Raquel ens ha fet en dos minuts una portada per a la cançó.

Capítol 3

Un dia, mentre l'Anna està revisant les respostes dels seus amics sobre la subhasta benèfica, rep un missatge d'un número desconegut. És el motard de la sala d'espera de la Clínica del Dolor. Li diu que ha sentit a parlar del seu projecte i que té una proposta per fer-li. Al principi, l'Anna dubta. Com ha aconseguit el seu número? Però la curiositat la guanya i decideix respondre.

Es troben a la cafeteria de l'hospital, i ell li explica que no és només un simple motard: és un lutier, un constructor d'instruments musicals, especialitzat en guitarres fetes a mà. Li proposa crear una guitarra especial per a la subhasta, feta amb fusta recuperada d'un lloc molt especial: la nau industrial on es feien els primers mobles d'hospital a Barcelona fa més de cent anys.

Entre el soroll de la gent i l'olor de cafè comencen a parlar del futur projecte que tindran en comú, sense deixar de pensar en les proves que s'ha de realitzar a l'hospital.

L'Anna no pot deixar de pensar, d'una banda, en els seus fills, que estan preocupats per la seva mare, ja que últimament, i a causa de la seva malaltia, no passa el suficient temps amb ells, i, d'altra banda, la por per tot el que està passant al seu voltant.

Parlar amb aquest desconegut sobre la subhasta benèfica de l'hospital li està anant bé. I, sobretot, deixar-se anar sobre els ulls blaus del doctor que l'ha atès. Li han transmès una sensació de pau enmig del dolor que estava sentint en aquests moments.

Entre el cafè i els pensaments, l'Anna s'acomiada del seu acompanyant i decideix anar a la perruqueria per realitzar-se un canvi d'imatge, perquè sap que això augmentarà la seva autoestima i es trobarà millor.

A l'entrada d'aquell saló de bellesa ple de miralls, no pot evitar trobar-se amb la seva pròpia mirada. Els seus ulls color mel li tornen una mirada trista. Gairebé no es reconeix... Els seus cabells negres i llargs i sempre tan brillants han perdut també vida. Podien uns cabells perdre vida? Potser eren el reflex del seu estat anímic...

Una noia molt prima i jove, amb una placa amb el nom de Rosa a l'uniforme, s'acosta per preguntar-li què es vol fer als cabells.

—Un canvi, un gran canvi que em faci sentir bé. Que em vegi guapa!

—Anna, tu ets guapa facis el que et facis! Però millorarem encara més el teu aspecte i sortiràs d'aquí amb un nou pentinat. I, si vols, et puc maquillar!

L'Anna ha esbossat un somriure, pensant en el temps que feia que no anava a la perruqueria.

—Et puc confessar una cosa? —diu la Rosa.

—I tant! —li respon l'Anna.

–Tu ets la meva primera clienta de debò, vull dir, que avui m'estreno com a perruquera oficial des que em vaig treure el títol.

I l'Anna, en lloc de pensar en el risc que aquella petita confessió suposa per a la seva imatge, pensa en el moment tan important que és per a la Rosa i que potser se'n recordarà tota la vida.

–Pots fer amb mi el que vulguis, confio plenament en tu. Endavant!

I la Rosa comença a treballar amb els ulls plens de la il·lusió de qui comença una nova etapa, la mateixa il·lusió que l'Anna tenia pel seu nou projecte de vida. I totes dues, cadascuna a la seva manera, continuen parlant sobre com d'important és tenir un propòsit a la vida.

Capítol 4

L'Anna comença el dia amb una sensació de renovació després d'anar a la perruqueria. Ara se sent més segura. Aquest petit canvi exterior reflecteix una transformació interior que ella comença a reconèixer. Passa el matí organitzant els detalls de la subhasta benèfica, escoltant la música del Dr. Grabulosa, que l'inspira a somiar en gran. El Pere i la Raquel han confirmat la seva col·laboració i aporten idees noves per fer créixer el projecte. Fins i tot el motard li ha promès portar la guitarra feta a mà, una peça única per subhastar.

A la tarda, a la Clínica del Dolor li diuen que aviat notarà millores. Quan en surt, es creua amb el Dr. Grabulosa, que la felicita amb un somriure. Els seus ulls transmeten una confiança que l'Anna agraeix. El seu marit acaba de tornar de viatge i, li diu: "T'has fet un canvi, et veig guapa". L'Anna sent que, malgrat les dificultats, el camí per davant es fa més clar. Els amics, la música i la seva pròpia determinació la mantenen dempeus.

Tot i la malaltia, la vida li somriu a l'Anna, i no pot evitar pensar en com una situació dolorosa, una sotragada a la teva vida plàcida, còmoda, et fa sortir de la teva zona de confort i, al final, és una oportunitat de canvi.

Mai m'ho hauria pensat, això. Aquesta malaltia m'ha tornat les ganes de viure i de fer coses noves. Només calia donar-li la volta, i deixar de pensar PER QUÈ A MI per plantejar-se PER A QUÈ A MI. Tot passa per alguna cosa. Com diu aquella cançó d'en Serrat que tant m'agrada: "Que todo cuanto te rodea lo han puesto para ti. No lo mires desde la ventana y siéntate al festín".

A casa, l'ambient ha canviat. L'Anna està més contenta (o potser menys queixosa). Els seus fills ho noten, i ho agraeixen. De mica en mica recuperen el contacte físic, el joc, els riures... Tot és més fàcil. El dolor hi és, i tant, que hi és, tot i que li han dit que amb el tractament a la Clínica del Dolor millorarà, però aquesta perspectiva ha fet que canviés la seva visió del món, i sobretot del seu futur. Ara és optimista, per fi creu que les coses poden anar bé.

És curiós, pensa, com, davant la mateixa situació de dolor físic, una actitud emocional positiva et permet viure millor amb tu mateix i amb el teu entorn.

Tot va bé. Massa bé? En Joan, el seu marit, no entén el canvi de l'Anna. La veritat és que ella ho ha fet tota sola, sense ell. De fet, no parlen molt entre setmana. Quan en Joan arriba, acostuma a estar molt cansat i tot just sopa, s'asseu al sofà i s'adorm; i, el cap de setmana, els agrada compartir-lo amb amics o familiars. En Joan no entén el canvi, voldria saber què ha passat. No sap quan ni com preguntar-li-ho. S'haurà allunyat massa d'ella? Se n'haurà cuidat poc? S'ha despertat a les tres de la matinada, i no pot tancar els ulls ni deixar de pensar.

Amb l'arribada del dia, en Joan i l'Anna esmorzen junts. La nit ha estat llarga per a en Joan, plena de pensaments sobre com s'han anat allunyant amb els anys, atrapats en la rutina. Tot ha fet que, gairebé sense adonar-se'n, hagin pres camins paral·lels. En Joan mira l'Anna, encara tan bonica com el primer dia. En aquell instant recorda perfectament per què es va enamorar d'ella: la seva valentia, la força amb què ha après a afrontar la por, la seva generositat envers els altres. Aquesta vegada en Joan no vol quedar-se al marge, està decidit a ser el suport de l'Anna, el seu refugi en aquests moments de fragilitat. L'Anna el mira, immers en els seus pensaments. En Joan li sosté la mirada i li regala un somriure. Ella li correspon i, sense necessitat de paraules, es fonen en una abraçada càlida i tendra. Potser la malaltia els ha brindat l'oportunitat de retrobar-se.

Amb la màgica companyia de l'olor del cafè i la flaire de les torrades acabades de fer, l'Anna, com un huracà, li comença a explicar tot el que li ha succeït aquests dies, i què li ha fet ressorgir de les cendres. Com unes trobades casuals amb persones desconegudes en un hospital l'han remogut per dins, el projecte en el qual s'ha embarcat i com aquest esdeveniment li ha fet retrobar-se amb els seus amics Pere, Sergi i Raquel.

En Joan, abraçat per l'entusiasme que mostra l'Anna quan el fa participi de cada detall, es veu col·laborant en la subhasta o, fins i tot, fent els cors de la cançó encara que això de cantar sense provocar alteracions meteorològiques no està dins de les seves majors virtuts i pensa que per fi l'Anna ha reprès la seva frase motivacional: "només es viu una vegada, malgrat la pluja".

Per un moment, oblida que dilluns tornarà a agafar la maleta i que fins divendres no tornaran a fondre's en una altra abraçada. Cinc dies on la seva vida estarà composta d'excels, d'indicadors de productivitat, de marges de benefici. Cinc dies on menjarà, o no, qualsevol cosa entre reunions i dormirà, sol, en una habitació d'hotel que comença a conèixer millor que la seva pròpia cambra. Cinc dies on l'Anna i el seu dolor estaran envoltats de la

calidesa dels amics, de la música, dels somnis i de l'equip de l'hospital. Cada cop més guapa i lluminosa, com aquella Anna de la qual es va enamorar ja fa algun temps. *No vull ser a Madrid, ni a Lisboa, ni a Varsòvia, vull ser al costat de l'Anna en aquests moments i sempre més. Només es viu una vegada, amb pluja i amb sol.*

I torna a la realitat, al moment precís en què es troba mirant els ulls de l'Anna plens d'il·lusió i ganes de dur a terme tots els plans que li han tornat la motivació de fer coses que abans no s'hauria plantejat mai. Sense dubte, una imatge que havia pensat que seria difícil de veure després del seu diagnòstic. L'Anna, agraïda que en Joan estigui al seu costat, feliç de veure-la així, s'adona de la sort que té: de la seva família, dels seus amics, del projecte que li ha nascut de dins i que de mica en mica està agafant forma amb la col·laboració de tots... i, sobretot, d'estar en molt bones mans per tractar la seva malaltia. Hospital nou, noves perspectives, nous sentiments, nous retrobaments, noves motivacions... i és que, de vegades, el més inesperat és el que més sorprèn.

I és que el que ve de nou suposa un repte, un repte per al qual de vegades no estem preparats. Obrir la porta de l'Hospital Universitari de Bellvitge ha significat per a la vida de l'Anna un repte, però d'aquells que un sap aprofitar. L'Anna, dins de les parets de l'hospital, s'ha vist més enllà del seu problema mèdic, ha conegut persones valuoses, ha enfortit la seva autoestima, ha reconnectat amb la seva família, ha recuperat aficions del passat i ha delimitat objectius de vida. L'hospital li ha ajudat amb la seva dolència física, però també ha trobat la cura en les seves dimensions socials i espirituals. L'Anna ha guanyat salut en totes les seves vessants i, per aquest motiu, se sent molt orgullosa de si mateixa.

I, finalment, arriba el gran dia.

Quina barreja de sentiments! Tinc els nervis a flor de pell, però no és com uns mesos enrere, quan el neguit em consumia pel dolor i la incertesa. Ara estic nerviosa perquè vull que tot surti bé, però a la vegada estic feliç i il·lusionada. Les papallones que noto a la panxa em fan revivre temps passats, aquell enamorament que creia perdut però que ara reviu quan miro els ulls del Joan. Veig que és compartit.

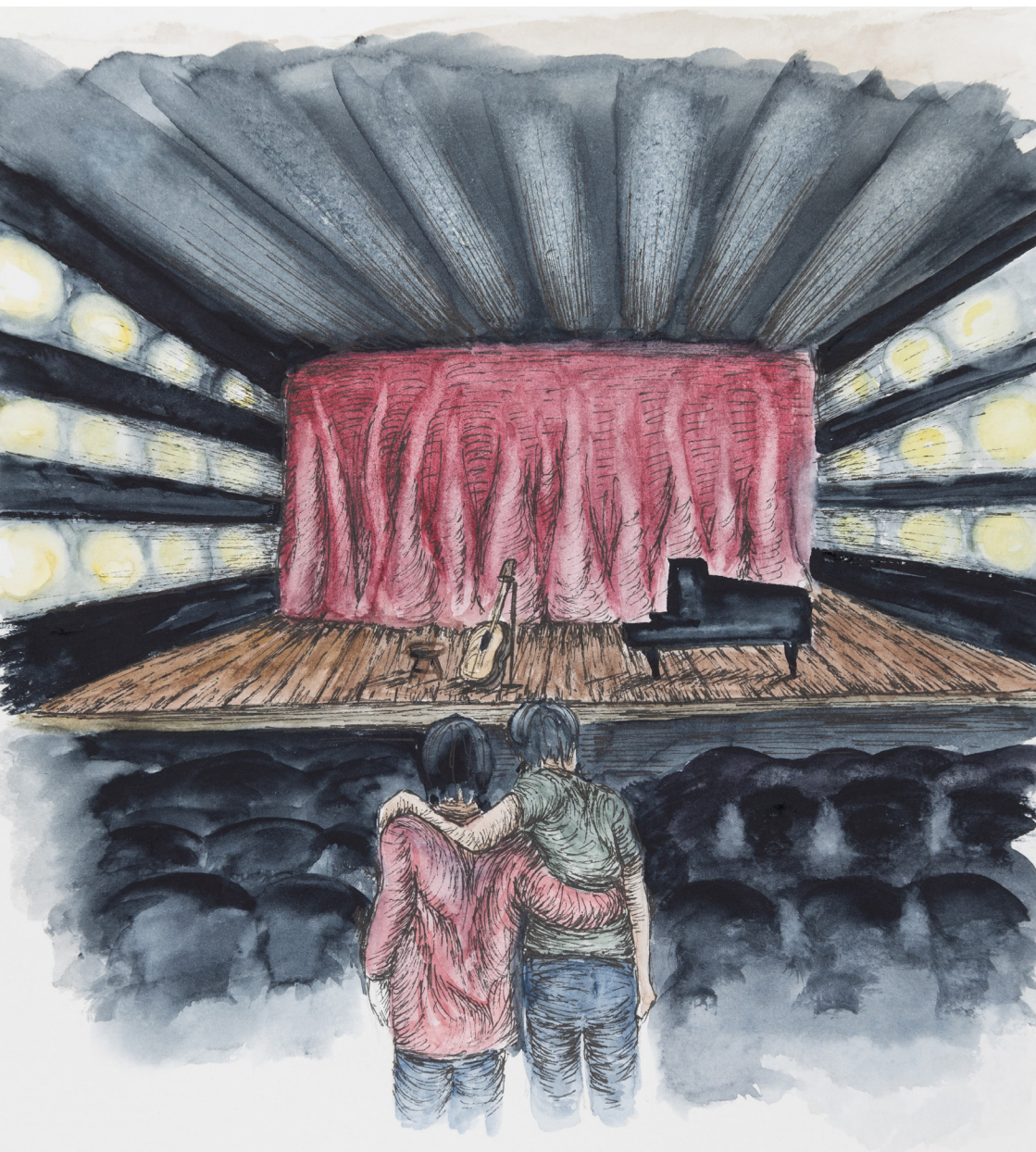
L'Anna entra al vestíbul de l'hospital acompanyada pel Joan i els seus fills i respira fons: *Avui tot sortirà bé!*

I saluda el Pere, el Sergi i la Raquel, que ja l'esperen, somrients, al costat del Dr. Grabulosa.

Uns dies abans, l'Anna havia fet la seva primera infiltració. Quan el doctor li ho va proposar, va assentir en silenci, tot i que un nus li estrenyia l'estómac. Sempre hi ha una primera vegada, es va dir, mentre s'estirava a la llitera de la Clínica del Dolor. Amb els ulls tancats, va intentar imaginar paisatges tranquils, però el pensament fugia constantment cap als seus fills, cap a la cançó, cap al concert. Quan la punxada li va travessar l'esquena, també li va travessar la por. I quan va sortir de la consulta, es va adonar que havia fet un pas més en la seva pròpia reconstrucció.

L'Anna, malgrat el dolor que li impedeix fer una vida "normal", se sent empoderada, li agrada organitzar i planificar i sent que feia molt de temps, molt abans que l'hèrnia li comencés a fer la guitzia, que no sentia aquesta il·lusió. Ha transmès aquestes ganes a tot l'equip, que s'hi ha posat de valent i ha aconseguit organitzar una subhasta solidària per recaptar fons per a la investigació. En Sergi i ella han creat una lletra d'una cançó que, harmonitzada per en Pere, ha aconseguit arribar al cor dels qui l'han escoltat perquè és un homenatge a la vida, a la salut, als pacients i als professionals. El Dr. Grabulosa la rep amb aquell somriure contagiós. Tot és a punt per

començar amb la guitarra feta a mà pel lutier-motard amb mobles antics de l'hospital, la sala d'actes plena a vessar ens torna a fer creure, un cop més, en la bondat de la humanitat.

Aquest és el quart conte col·laboratiu de l'Hospital Universitari de Bellvitge. Enguany han participat 21 professionals, 20 com escriptors i una com il·lustradora. A partir d'un plantejament inicial, han anat afegint paraules i emocions per donar forma a una història que reflecteix els sentiments i les vivències d'una persona que visita per primer cop el nostre hospital.

Autors

Albert Lladó
Anna Cortés
Ana Álvarez
Eli Martín
Elisenda Pallàs
Emma González
Esther del Campo
Esther Santacana
Irene Feliu
Isabel Muñoz
Isabel Rodiera
Juan Carlos González
Judith Martínez
Laura García
Mar Blázquez
Maria Boixadera
Marta Ortega
Nuria Romero
Sílvia Millat
Teresa Dordal

Il·lustradora

Carlota Martín

Hospital Universitari de Bellvitge

Carrer de la Feixa Llarga s/n, 08907
L'Hospitalet de Llobregat. Barcelona

www.bellvitgehospital.cat

@hbellvitge

@hbellvitge

@hbellvitge